

Etter Døden

Kapittel 1. Etter Begravelsen

Jeg sparket i grusen og la den fjerde esken i bilen. Snart var hele huset til bestefar tømt. Huset hans må være over hundre år gammelt og er kjempestort. Det har stått der helt siden lenge før andre verdenskrig, og det har fulgt med generasjon etter generasjon. Det er noe dritt med denne døden. Nå får bestefar kose seg i himmelen med bestemor, imens vi som er igjen må jobbe dag ut, og dag inn for å tømme hele huset hans for saker som skal gis bort, kastes eller gå i arv. Vi kunne jo ha beholdt huset, så slapp vi å tømme hele huset, men mye av treverket har blitt råttent, og huset kan falle sammen når som helst. Det var bare flaks at bestefar fikk hjertestans akkurat når han gjorde, for hvis ikke kunne kanskje huset ha falt ned på han. Plutselig hørte jeg en stemme bak meg. «Kommer du Vilja?» Det var Thea. Hun hadde langt, blondt hår og blå øyne. Hun og jeg hadde like øyne, men ikke likt hår. Jeg hadde brunt hår. Begge hadde arvet øynene våre fra mamma, imens Marius hadde arvet sine brune fra pappa. Det er rart å tenke på at vi er søsken selv om vi ikke ligner så mye.

«Vi rekker ikke å rydde ut alt idag.» Sa hun. «Vi drar hjem nå, og fortsetter imorgen.» Hun åpnet bildøra og satte seg inn. Jeg smilte. Endelig skulle jeg få ta av meg denne svarte, trange kjolen! Jeg hadde ikke rukket å skifte etter begravelsen. Jeg gikk fort mot bilen da ytterdøra til huset plutselig fløy opp. Marius kom løpende ut av huset, og styrtet mot bilen. «Jeg skal ikke sitte i midten denne gangen Vilja!» Ropte han og geipet til meg. Han hadde hånden på håndtaket, men jeg var raskere. «Å nei, du er yngst og får velge plass i bilen sist!» Hylte jeg. Jeg grep tak i armen hans, og skubbet den unna. Jeg kjappet meg å sette meg inn i bilen, og tok på meg setebelte. «Urettferdig!» Stønnet Marius. «Du og Thea får alltid velge først!» «Det er fordi vi er eldre en deg, dumma.» Geipet jeg. Så kom mamma ut av huset. «Marius, sett deg inn i bilen.» Sa hun. Marius satt seg motvillig inn i bilen. Da han ikke greide å feste setebelte sitt selv, begynte han å gråte. Til slutt måtte Thea hjelpe han, og etter det roet han seg ned. Åh, den drittungen! Marius griner for alt. Han er 7 år, og da er man litt for stor til å tro at han fortsatt er en baby. Men det er nok litt vanskelig når han er omringet av søstre som er 6 år og 9 år eldre enn han.

Da vi kom hjem, var klokka 23.06. Vi varmet en Grandiosa, og delte den på fem. Ingen var veldig sultene. Alle hadde hatt en lang dag, så etter vi hadde spist, gikk alle og la seg. Jeg greide ikke å sove. Jeg tenkte på bestefar. Jeg savnet han. Jeg hadde vært så opptatt av å rydde i hele dag, at jeg nesten ikke hadde tenkt på han. Han var som alle andre bestefedre. Han var ikke noe annerledes. Men jeg elsket han likevel. Han het Frank, men

jeg pleide bare å kalle han bestefar. Han pleide å gå i en rutete blå og hvit skjorte, beige olabukser og brune briller. Han pleide alltid å gi meg masse bringebærdrops, som sikkert var hundre år gamle, men jeg elsket de likevel. Når jeg var mindre pleide jeg å sitte på fanget hans, og høre på at han leste bøkene sine til meg. Han elsket bøker. Det gjør jeg og. Han leste ikke bare barnebøker for meg, men også voksenbøker som «Moby Dick». Det er nok derfor jeg elsker bøker. Fordi bestefar leste avanserte bøker til meg helt siden jeg var fire år. Det var ikke alltid jeg forsto handlingen i boka, men det var spennende likevel. Jeg kjente at det stakk i brystet når jeg tenkte på han. Jeg orket ikke tanken på at han virkelig var borte. Jeg snudde meg rundt i senga, og pustet rolig. Jeg hadde en lang dag med rydding imorgen, så jeg måtte sove. Jeg var iallfall glad for at jeg fikk sagt ordentlig farvel med bestefar. Mamma har sagt at det fikk nemlig ikke hun gjort med hennes bestefar, min oldefar. Hun og oldefar hadde kranglet en dag om noe, mamma ville ikke fortelle meg hva de krangla om. Uansett, mamma og oldefar dro fra hverandre imens de var sinte på hverandre. Samme natt fikk oldefar hjerteinfarkt, og han døde med en gang. Mamma har sagt at det er det værste hun noensinne har gjort, og hun er fortsatt lei for det idag. Min bestefar døde på sykehuset, så jeg fikk iallfall sagt ordentlig hadet. Og det er jeg takknemlig for. Jeg snudde meg rundt igjen, og før jeg lukka øynene, håpet jeg at bestefar hadde møtt bestemor.

Kapittel 2. Et Stort Speil

Dagen etter våkna jeg kl 09.52. Jeg tok på meg en grå kosebukse og en hvit t-skjorte. Jeg gikk ned på kjøkkenet for å lage frokost. Da jeg kom ned var allerede mamma, pappa og Marius der. «God morgen vennen!» Kvitret mamma. Jeg kikket bort på spisebordet. Det var allerede laget frokost. Det var rundstykker, juice, melk, egg og masse pålegg. «Jeg og pappa tenkte at vi kunne lage en felles frokost før vi drar og rydder ut av bestefar sitt hus.» Sa mamma. Jeg kikket bort på pappa. Jeg var usikker på om pappa hadde bidratt så mye med frokosten. «Kan du gå og vekke søstera di, Vilja?» Spurte pappa. Jeg snudde meg og gikk opp trappa. Da jeg gikk inn på rommet til Thea, forventet jeg det vanlige. Og ganske riktig. I det jeg opna døra, så jeg at Thea lå i senga. Rommet hennes var det største rommet i huset. Da vi flytta hit for 6 år siden, løp Thea og valgte rommet først. Jeg syntes at det er urettferdig, fordi Thea var 10 år når vi flytta, og jeg var bare 7, så Thea kunne løpe raskere enn meg, og fikk dermed det beste rommet. På venstre side av døra, var det en stor, hvit pult. Inntil veggen rett foran døra, var det en stor dobbelseng. Der lå Thea. «Thea, du må stå opp.» Thea satte seg opp i senga, og stirret på meg i avsky. «Gå ut din drittunge!» Hylte hun og kastet en pute mot meg. Jeg greide så vidt å lukke døra, og hørte sekundet etter at puta smalt i døra. Da jeg kom ned på kjøkkenet igjen så jeg bort på mamma, og sa bare: «Hun kommer om 10 minutter.» Og ganske riktig. Etter 10 minutter hørte vi skritt, og Thea kom ned trappa.

Etter frokosten, kjørte vi til bestefar sitt hus. Vi ryddet og ryddet i flere timer. Vi bar esker ut fra huset, og inn i bilen. Etter mange timer, samlet vi oss i stua. Vi tok noen

knekkebrød, og satte oss i sofaen. Etter vi hadde spist, reiste pappa seg opp. «Nå er det nesten ingenting igjen, dere har gjort en kjempejobb!» «Dere kan ta en eske til, også kan dere sette dere i bilen. Jeg og mamma rydder ut av de siste tingene her på kjøkkenet.» «Kan jeg spille Minecraft når jeg kommer hjem?» Spurte Marius. Mamma snudde seg mot han. «Nei vennen min, det er for sent idag, men imorgen kan du.» Sa hun rolig. Marius mumlet noe ingen kunne høre, og satte seg lenger bak i sofaen. Plutselig spratt Thea opp. Hun løp mot kjøkkenet, tok en eske som sto på kjøkkenbenken, og røsket med seg så mange bestikk ho fant. Til slutt rettet hun seg opp og snudde seg mot mamma og pappa. «Sånn! Kan jeg gå ut i bilen nå?» Mamma og pappa så oppgitt på hverandre før pappa sa: «Ok, Thea, du kan gå.» «Yessss!» Hylte Thea og løp ut. Åh, hvorfor hadde ikke jeg tenkt på det? Jeg så meg desperat om etter noe lite jeg kunne røske med meg, men plutselig spratt Marius opp. Han røsket med seg sofaputene, før han gliste mot mamma og pappa og sa: «Kan jeg også gå ut i bilen?» Mamma sukket, men sa: «Ok vennen min, gå ut i bilen.» What!/? Sofaputer liksom! Åhh, Marius slapp alltid unna så lett. Pappa snudde seg mot meg og sa: «Ok Vilja, da er det ikke så mye igjen til deg. Kunne du gått opp på rommet til bestefar og tatt det som var der?» Jeg svelget.

Før elsket jeg å være i huset til bestemor og bestefar. Det var så spennende, og så mange rom. Hver gang jeg var der kunne jeg alltid utforske noe nytt. Men da jeg var 10 år, døde bestemor. Etter det var det som om huset mistet all gleden. Det ble skumlere å gå inn på loftet alene, og jeg sluttet helt å utforske huset. Bestefar hadde bodd alene i 3 år, og jeg måtte jo selvfølgelig være i huset hans i løpet av den tiden. Men da gikk det også greit. Fordi da var jeg ikke alene. Da var bestefar alltid der. Og han kjente huset veldig godt, så jeg følte meg alltid veldig trygg med han. Men nå er ikke verken han eller bestemor der. Nå er Thea og Marius i bilen, og mamma og pappa er på kjøkkenet. Soverommet til bestefar er i andre etasje. Jeg blir nødt til å gå dit alene. Det er november, og det er mørkt ute. Det gjør det ekstra skummelt. Men jeg måtte gå dit. Jeg turte ikke å si at jeg var redd. Jeg slepte meg opp fra sofaen, og gikk mot trappa til andre etasje. Trappa knirket noe voldsomt. Nesten mer enn den pleier. Da jeg kom opp, så jeg døra til soverommet. Den lå sikkert ti meter unna. Jeg ville gjøre meg ferdig med dette så fort som mulig, så jeg spurtet fram. Da jeg nådde døra, åpnet jeg den forsiktig. Den knirket like mye som trappa hadde gjort. Det var mørkt. Jeg så meg rundt etter en lysbryter. Til slutt fant jeg en. Det mørke rommet ble ikke så mye mer opplyst, men det var iallfall ikke bekmørkt mer. Rommet var nokså lite. Inntil den ene veggen sto det et garderobeskap. Det var stort og farget grått. Inntil en annen vegg, var det en svart kommode. Midt i rommet var det en stor dobbelseng. Jeg fant en eske inne i et hjørne, og gikk mot klesskapet. Det var noen gamle skjorter der. Jeg røsket de ned, og la de i esken. Jeg skulle til å gå, da jeg kikket mot det store speilet ved siden av døra. Men med en gang jeg så dit, visste jeg at noe var galt.

Kapittel 3. Lysende, gule øyne.

Det speilet hadde stått der veldig lenge. Bestemor hadde kjøpt det til bestefar som en bursdagsgave for mange år siden. Det var sikkert 200cm høyt, og 100cm bredt. Det hadde en mørkebrun trelist rundt det, med innskjæringer med blomster. Når jeg var mindre, og overnattet hos bestemor og bestefar, pleide jeg ofte å få mareritt, og jeg sov alltid inne hos dem etter det. Jeg hadde aldri likt det speilet. Det var så stort, og mørkt, og jeg følte alltid at noen så på meg gjennom det speilet. Men det var jo bare fantasien min. Bare at nå var det ikke det. Jeg var ikke alene. Det var noen bak meg.

Jeg stirret lamslått inn i speilet. Jeg turte ikke å bevege meg. Det vesenet som var bak meg, var sikkert 2 meter høyt. Det var svart, med lysene, gule øyne. Men det var noe rart med øynene. De var ikke sånn man ofte ser på film, at de var bare gule og lysende. Nei, disse var gule, med svarte pupiller. Jeg turte ikke å blunke. Skapningen sto stille, med lange, svarte hender ned langs siden. Jeg måtte snu meg rundt. Jeg måtte se at dette ikke var ekte. «Det er bare i fantasien min, det er bare i fantasien min.» Ordene klang inne i hodet. «Jeg klarer det, jeg klarer det.» Jeg snudde meg rundt. Jeg visste ikke hva jeg ville se. Men det var ingen der. Bak meg var det bare en dobbelseng. Ingen svart skapning med gule øyne. Jeg kikket inn i speilet igjen. Skapningen var der fortsatt. Den sto der helt urørlig. Jeg snudde meg rundt igjen. Kikket der skapningen skulle ha stått. Jeg løftet hånden forsiktig opp, for å føle skapningen, men hånden min traff ingenting. Jeg veivet armene rundt meg. Men fortsatt. Ingenting. Jeg snudde meg til speilet igjen. Der sto skapningen igjen. Helt urørlig. «Jeg må komme meg ut.» Tenkte jeg desperat. Men beina mine sto som frosset. Plutselig løftet skapningen hånden. Det var som om jeg kjente pusten i nakken. Det tok hånden, og la den på skulderen min. I det samme var det som om en stein traff skulderen min. Jeg kunne kjenne hånda som la tyngden på skuldra mi. Jeg kjente at skapningen klemte litt. Ikke hardt, men jeg kjente det. Sakte vendte jeg hodet mot skuldra mi. Men fortsatt. Ingenting var på skuldra mi. Jeg tok min egen hånd på skuldra. Men jeg kjente ingen annen hånd. Bare min egen skulder. Jeg kikket mot speilet igjen. Skapningen stirret på meg. Jeg fortsatte å stirre. Jeg turte ikke å gjøre noe annet. Skapningen betraktet meg grundig. Jeg var livredd. Jeg kjente at håndflatene mine ble svette, og det var som om noe sperret luft til å komme til lungene mine. Det ble vanskeligere å puste. Rommet flimret foran øynene. Jeg slapp ut et halvkvalt skrik, og falt bakover.

Jeg hørte raske skritt komme opp trappa. Jeg hørte rask, kort pust, og løpene skritt over det knirkende gulvet. Døra fløy opp, og mamma sto i døråpningen. Jeg hev etter pusten. «Mamma, se!» Hikstet jeg og pekte mot speilet. Mamma kikket forferdet mot speilet. «Men vennen min, det er ikke noe der.» Sa hun med forvirret stemme. Jeg kikket opp. Og ganske riktig. Det var ingen der. Skapningen som hadde kvelt meg var der ikke. Alt jeg kunne se, var mitt eget, redde speilbildet. «Men, det var noen der!» Hikstet jeg. «Det, det var en svart skapning inne i speilet!» Stemme min skalv, og ble kvalt av gråten i halsen. «Du vennen min, nå tror jeg du har drømt. Stakkars deg, drev vi deg for hardt med all den ryddinga?» Men mamma!» Jeg stirret fortsatt mot speilet. Det var jo noen der! Men hun

trodde ikke på meg. «Det var jo noen der!» Mamma fortsatte å se på meg. «Nå tror jeg du holder på å bli gal.» Jeg var usikker på om hun tulla eller var seriøs. Mamma tok hånden min, og dro meg opp fra gulvet. «Nå drar vi hjem.» Hun leide meg hele veien ned til bilen, og vi satte oss taust inn. Marius lå og sov, Thea så på telefonen sin, og pappa nynet fornøyd på «Splitter pine» av Dum Dum Boys.

Når vi kom hjem, bar mamma Marius opp på rommet sitt, og ba meg og Thea om å samle oss på kjøkkenet. Da vi satte oss ned, kremtet hun og sa: «Jenter, jeg vil ha en liten prat om skrekkfilmer.» Thea sukket. Jeg stønnet. Selvfølgelig. Mamma trodde ikke på meg med det med speilet, så nå trodde hun at jeg hadde sett en skrekkfilm, og at det var derfor jeg «så for meg» skumle ting. Mamma fortsatte. «Jeg vil ikke at dere skal se så mange skrekkfilmer, fordi det kan gjøre så dere ser ting som ikke er sant, og det gjør dere redde.» Hun kikket betydningsfullt bort på meg, mens hun strøk den ene hånda over gullsmykket i halsen. «Så husk at du Vilja, ikke kan se filmer med mer enn 13 årsgrense, og du Thea ikke kan se over seksten.» «Men mamma! Emily har bursdag neste fredag, og vi skulle se «Evil Dead Rise» og jeg gledet meg sikkelig!» Sa Thea. «Vel, den er 18 årsgrense, så den skal du ikke se. Forstått? Og det gjelder deg og Vilja.» Hun stirret på meg. «Ingen skrekkfilmer over 13 år, og det er ingen unntak.» «Urettferdig.» Thea marsjerte opp trappa, og jeg hørte henne ringe Emily på telefonen. «Ja Vilja, da er det leggetid.» Jeg reise meg og gikk opp trappa. Jeg pusset tenna, og la meg i senga. Hva skulle jeg gjøre? Jeg var ikke i tvil ett sekund at skapningen i speilet var ekte. Jeg hadde ikke hallusinert. Jeg hadde ikke drømt. Det var ekte. Jeg kjente at øyelokkene ble tunge, og til slutt lukket jeg dem.

Kapittel 4. Drømmen

Jeg vet ikke hvor lenge jeg hadde sovet. Men det jeg vet er at jeg våknet, midt på natta av en høy lyd. Det hørtes ut som om ytterdøra smalt igjen. Er mamma og pappa oppe nå? Jeg reise meg opp og listet meg bort til rommet til mamma og pappa. Jeg åpnet døra forsiktig. Men nei, begge to lå og sov. Kanskje det var Thea eller Marius. Jeg listet meg bort til Thea sitt rom. Men hun lå i senga si og sov. Og det samme med Marius. Jeg begynte å få panikk. Jeg gikk bort til trappa, og kikket ned mot kjøkkenet. Plutselig stivnet jeg til. Der sto den. Den samme, svarte skapningen fra speilet hos bestefar. Det sto i bunnen av trappa og stirret på meg. Jeg kjempet for å ikke skrike. Jeg stormet mot Thea sitt rom, og smalt opp døra. Thea rykket til. Hun satte seg opp i senga og stirret forferdet på meg. «Vilja, hva? Aner du hva klokka er?» Jeg løp mot henne, og rasket armen hennes. «Vi har ikke tid, kom!» Jeg dro henne opp av senga og løp mot trappa. «Hva er det?!» hviskeropte Thea. Jeg pekte mot trappa. «Se, det-» Jeg stoppet. Det var ingenting der. Skapningen var ikke der. «Det er jo ikke noe der, Vilja! Kan jeg gå nå? Jeg vil sove.» Sa Thea utålmodig. «Nei, nei, ikke gå, vær så snill!» Jeg ba henne. Jeg ville ikke være alene. Ikke når jeg visste at skapningen var her. Det var som om bare jeg kunne se den. Eller at den bare viste seg foran meg. «Kan jeg sove inne hos deg?» Thea stirret forundret på

meg. Vi hadde ikke sovet sammen på flere år. Før pleide jeg alltid å komme inn til Thea når jeg våknet på natten. Jeg følte meg alltid trygg meg henne. Men etter hvert ble jo hun eldre, og hun likte ikke at jeg kom inn til henne. Så jeg sluttet å komme inn til henne. «Vil du sove inne hos meg?» Thea hevet et øyenbryn. «Ja, vær så snill!» Jeg var desperat. Jeg visste ikke hva den skapningen ville. Jeg ville ikke være alene med den. Thea studerte meg. Jeg tror hun skjønnte at det var noe galt, men hun stilte ingen spørsmål. Heldigvis sa hun omsider ja. 5 minutter senere lå jeg på gulvet hos Thea. Jeg brukte dyna mi som madrass, min egen pute, og et teppe som Thea hadde på rommet sitt som dyne. Da jeg var mindre sov jeg selvfølgelig i senga sammen med Thea, men nå var begge blitt for store til det. «Natta da Vilja.» Thea kikket ned på meg, før hun snudde seg rundt. Jeg kikket mot døra. Hva ville den skapningen? Ville den meg noe vondt? Jeg kikket opp mot Thea. Jeg følte meg mye tryggere nå som jeg var hos Thea, men likevel. Det var noe som skurret. Hvorfor var den skapningen der? Jeg har jo sett inn i det speilet mange ganger før, uten at det var noen der. Jeg har jo alltid følt at det var noe annerledes med det speilet, men jeg har aldri sett noe på ekte.

Jeg sov ikke godt den natten. Jeg hadde en rar drøm om den skapningen. Jeg var i huset til bestefar, og jeg gikk opp trappa. Inne på soverommet så jeg meg selv. Jeg stirret lamslått inn i speilet, og jeg skjønnte at det jeg drømte nå, var det som hadde skjedd bare noen timer siden! Jeg kunne ikke se «drømme-meg» inne i speilet, men jeg kunne se det livredde ansiktet mitt fra tidligere i dag. Og jeg kunne se skapningen. De sto der og stirret. Jeg visste at jeg var trygg nå, siden det ikke var meg som sto og så på meg selv og skapningen på ordentlig, siden jeg drømte dette. Så jeg tok meg god tid til å betrakte det som skjedde. Jeg ville vite hva denne skapningen ville. Hvorfor den var her. Jeg så at skapningen løftet opp hånda si, og la den på skuldra mi. Jeg husket hvordan den klemte forsiktig på skuldra mi. Skapningen tok hånda ned igjen fra skuldra til fortids-meg. Jeg så på meg selv. Jeg var virkelig livredd, der og da. Plutselig gikk det opp for meg at skapningen stirret på *meg*. Ikke fortids-meg, men meg i drømmen. Meg som sto og så på at alt skjedde. Jeg stirret tilbake. Jeg følte meg ikke like trygg nå. Jeg kikket bak skuldra mi for å se om det var noe annet den skapningen kanskje stirret på. Men nei. Det var ingen bak meg. Jeg snudde meg rundt igjen. Jeg fortsatte å stirre på skapningen. Jeg tok langsomt et museskritt bakover med den høyre foten min. Jeg fortsatte å stirre, imens den andre foten fulgte meg. Jeg hadde nesten nådd trappa, da jeg plutselig stoppet opp. Skapningen hadde ikke fulgt etter meg, men sto fortsatt inne på rommet til bestefar. Men det var noe rart. Øynene til skapningen var plutselig ikke like lysende og gule. De så nesten ut som vanlige øyne. De så på meg som om det var lei seg. Jeg skjønnte ingenting.

Plutselig fikk jeg noe i fjeset. Jeg slo øynene opp, og så puta til Thea ligge rett under nesen min. Åh, jeg glemte helt at Thea aldri greide å ligge rolig. Når jeg sov hos henne da jeg var mindre, dytta ho meg ned så mange ganger i søvne, at jeg fikk blåmerker over hele meg. Til slutt måtte jeg ligge dyna mi på gulvet, og sove med teppe som Thea hadde på rommet sitt. Jeg satte meg opp, og kikket på klokka. Den var 08.29. Jeg sukket. Da kom

jeg på det. Drømmen. Det var noe rart meg skapningen sin oppførsel. Måten den klemte forsiktig på skuldra mi, måten den dukket opp på så mange steder og måten øynene var. Så triste liksom. Kanskje jeg hadde tatt feil av skapningen. Kanskje den ikke ville meg noe vondt. Kanskje den trengte hjelp?

Kapittel 5. Gullringen

Jeg gikk stille ut av rommet, og gikk ned trappa. I stua satt Marius og spilte Minecraft på iPaden sin. «God morgen.» Sa jeg. «God morgen.» Mumlet Marius, helt oppslukt i spillet. Jeg tok meg en brødskeiv med Sjokolade, satte meg ved spisebordet og stirret ut av vinduet. Det var mørkt og tåkete ute. Jeg tenkte på skapningen. Det var noe rart med den. Det virket som om den prøvde å fortelle meg noe. Den kom hver natt og fant meg. På fredag så jeg den i huset til bestefar, og på lørdag var den her hjemme. Det betydde at den kom nok til å være her i kveld og. Hva skulle jeg gjøre? Hvis den trengte hjelp, så var det jo litt dumt at jeg bare løp fra den. Jeg burde jo kanskje gi den en sjanse? Selvom jeg var livredd? Skapningen har jo ikke gjort noe galt enda. Jeg kikket bort på Marius. Han lå der i sofaen med null bekymringer. Han brydde seg ikke om spillet var skummelt. Kanskje jeg skulle bli som han? Bli hos skapningen isteden for å løpe fra den. Jeg reiste meg opp. Jeg hadde bestemt meg. Hvis jeg møtte skapningen i natt, skulle jeg ikke løpe fra den selv om jeg var redd. Jeg skulle bli værende, og finne ut hva den ville.

«Natta Vilja.» Pappa gikk ut av rommet mitt, og lukket døra. Nå var jeg den eneste som var oppe. Jeg skrudde på lyset, og satt meg i senga. Hva skulle jeg gjøre nå da? Skulle jeg bare sitte i senga, og vente til skapningen viste seg? Ja, det gjør jeg. Tenkte jeg. Jeg satt der i senga i noe som virket som en evighet. Huset var helt stille. Jeg hørte ingen lyder i motsetning til i går. Jeg begynte å tvile. Tenk om skapningen hadde skjønnet hvor redd jeg var, og den kom ikke mer? Jeg så meg rundt i rommet, i håp om at jeg skulle se skapningen, men nei. Ingen skapning var der. Jeg la meg ned i senga, og ga opp. Jeg kikket en siste gang mot døra, og der! Skapningen sto rett ved siden av døra mi! Den var fortsatt svart, men øynene var annerledes. Når jeg så nærmere etter var de ikke gule og lysende. De var blåe, og så helt normale ut. Det var som om jeg hadde sett de før, men jeg greide ikke å komme på hvor. Jeg ble først livredd, men jeg ble sittende i senga, uten å skrike eller løpe min vei. Jeg bare stirret på skapningen. Den var ikke like skummel nå som den var i lyset. Faktisk virket den nesten snill nå. «Hva vil du?» Hvasket jeg. Skapningen fortsatte å stirre på meg, men jeg tror den skjønnte hva jeg sa. Den snudde seg rundt som om den ville ut av rommet mitt. Jeg visste ikke om jeg skulle følge etter den, eller bli sittende. Men skapningen strakte ut hånda si, og vinket mot meg. *Den ville at jeg skulle følge etter.* Jeg reiste meg opp fra senga, og gikk langsomt mot den.

Vi gikk ned trappa, ned på kjøkkenet, og inn i stua. Der ga skapningen tegn at jeg skulle sette meg ned i sofaen. Jeg satte meg lydig ned, som om jeg var en hund og skapningen var eieren min. Skapningen dyttet sofaen bort fra veggen, og bøyde seg ned mot gulvet. Jeg bøyde meg også fra, for jeg ville se hva skapningen skulle. Skapningen begynte å

presse de svarte fingrene ned mellom veggen og gulvlisten, og det så ut som den prøvde å få tak i noe. Til slutt tok den fingrene opp, og jeg så at den hadde en *ring* mellom fingrene. Den snudde seg mot meg igjen og dyttet sofaen tilbake inntil veggen. Ringen den holdt i hånda var en praktfull gullring med en diamant på den. Det var nok dyr å kjøpe den. Tenkte jeg. Jeg lurte på hvem den tilhørte. Skapningen strakte hånda mot meg, og kasta den mot meg. Idet jeg skulle fange den, gikk den i oppløsning. Den bare forsvant. Jeg kikket forundret opp mot skapningen igjen, og til min forbauselse åpnet den munnen, og begynte å fortelle.

Kapittel 6.

Jeg gjespet og satte meg opp i senga. Jeg kikket på telefonen. Klokka var 08.03. Shit! Det var mandag! Jeg kom for sent til skolen! Jeg spratt opp av senga, og skulle til å storme ut døra, men så kikket jeg raskt på kalenderen som hang på døra. Det sto det med store bokstaver: MANDAG 18. NOVEMBER. HUSK PLANLEGGINGSDAG! Åja. Det hadde jeg glemt. Men jeg gikk ut av rommet likevel. Nede på kjøkkenet satt mamma ved spisebordet og spiste frokost imens hun leste avisa. Hun skulle jo fortsatt på jobb, selvom jeg hadde fri. «God morgen vennen! Har du sovet godt?» Mamma så på meg. «Ja.» Mumlet jeg. Jeg satte meg ved bordet sånn at jeg satt rett over henne. «Mamma?» Spurte jeg forsiktig. Mamma kikket opp fra avisa. «Hva er det, vennen?» Jeg nølte. «Eh ... jeg har glemt genseren min hos bestefar.» Sa jeg. Jeg hadde ikke det. Det var en hvit løgn. Jeg måtte bare få mamma bort til huset hans. «Tror du vi kan dra å hente den når du er ferdig på jobb?» Under bordet krysset jeg fingrene. «Ja, selvfølgelig. Jeg kan komme hjem hit og hente deg etter jobb, så drar vi dit sammen. Ok?» Sa mamma. «Tusen takk mamma!» Jeg tok en liten seiersdans inne i hodet mitt. «Er du klar her da kl.16.30?» Spurte mamma. «Jepp!» Sa jeg og gikk opp på rommet mitt igjen.

Ingen sa noe i bilen. Vi bare kjørte de 4 kilometerne bort til bestefar sitt hus. Idet mamma skulle til å åpne bildøra, sa jeg. «Vent! Mamma, du må lete etter ringen bak lista som er bak sofaen.» Mamma så forskrekka ut. «Vilja, hva?» Jeg fortsatte. «Oldefar vet at du ikke stjal ringen, han sa det til meg. Vi har snakket sammen, skjønner du. Det er han jeg møtte på fredag på soverommet til bestefar. Han har vært her hele tiden. Og oldefar elsker deg, like høyt som du elsker han.» Jeg forventet at mamma skulle bli glad, men det gjorde hun ikke. «Vilja, hvordan kan du si noe sånt!? Komme her å påstå at du har snakka med oldefar! Oldefar er død! Og du kan ikke snakke med folk som er døde! Sånt snakk vil jeg ikke høre fra deg!» Mamma var rasende. «Nå blir du her i bilen, og jeg henter genseren din!» Hun smelte igjen døra, og gikk inn i huset.

Mamma brukte sikkert en time. Det var mye lenger tid enn det jeg trodde det ville ta og finne «genseren» min. Hvis ho ikke visste hvor genseren var, kunne ho jo bare komme å spørre meg. Men det gjorde hun ikke. Jeg ventet og ventet alene i bilen. Og til slutt åpnet ytterdøra seg. Jeg så at mamma kom ut, uten noe genser. Det så ut som hun hadde grått. Øynene var blanke, med røde ringer under. Men likevel, så hun litt... jeg vet ikke, litt glad

ut? Eller letta på en måte. Hun satte seg inn i bilen, gav meg et svakt smil, men hun sa ingenting. Jeg tror ikke hun var sur på meg mer iallfall. Jeg sa heller ikke noe. Vi satt tause slik sikkert fem minutter. Mamma starta ikke bilen, hun satt bare stille og taus. Hun spurte ikke meg om genseren min heller. Så til slutt snudde hun seg mot meg. Plutselig så jeg det. Nå hadde hun ikke bare et vanlig gullkjede rundt halsen. Nei, nå var det en gullring med en diamant hengende på den. «Tusen takk Vilja.» Hvisket mamma. «Tusen, tusen takk.» Og så bøyde hun seg framover, og gav meg en stor klem.

Ingrid Helene Lindemark-Vikesland. 7c Kurland Skole